

גירוף, מדוע הוא הולך לנגב. הוא אינו יכול לסבול יותר את העולם הנורא הזה. הלוחאי ויכולתי לעשות כמוהו."

רכי אדם לאיש לא איכפת

אסתר מרקס, טלפוניסטית במשרד מושל מחוז תל-אביב, היתה כבר מוכנה לצאת מ"המשרד, בתום יום העבודה, שעה שנפתחה הדלת וצעיר כבן 20, נמוך קומה, לבוש מדי צבא מקומיים ומלוכלכים, נכנס, ביקש בקול רפה ומבטא לא-ברור ראיין עם המר של. כשאמרה לו אסתר שהמושל יצא כבר, התפרץ הצעיר, צעק בקול נזיר: "יומיים לא אכלתי, שבוע אני ישן ברחוב. אינני יכול להמשיך יותר."

לפי בקשתה, נשלח הנער לקבוצת יבנה, חזר משם כעבור ימים מספר. לא רוצים אותי שם. בבית השיטה היתה תוצאה דומה. הכנסת האורחים העירונית, מוסד המיועד לחסרי-בית, הסכימה לאסתר אותו רק משך עשרה לילות בחודש: למספר הזקוקים למר סך גרול מכדי לאפשר לכל אחד ללון שם כל לילה. את שאר הלילות מבלה סלומון ברחובות, באוטובוסים, בגנים.

כמו מלב חוצות? סלומון סלומון בא ארצה מהרוד עם עליית-הנוער לפני כן חמש שנים. ככפר הנוער, בו למד ועבד, היה תמיד מבודד, לא יכול להסתדר בין ילי דים בריאים וחזקים. כשהתגייס לצבא, נתגלה מחלת הבילהרציה, שקיינה בו, והוא שוחרר כעבור חודשיים מסיבות בריאות. מאז התחילו גילגוליו. עליית הנוער קבעה שאין הוא בטיפולה, בשל גילו הגבוה, של זה אותו לסיכנות היוויות. הסיכנות הציעה לו מקום בצריף במעברת גיליס, אך התברר, בבואו לשם, שהמקום תפוס. הוא חזר לתל-אביב, ניסה לעבוד בעבודה שחורה, אך לא החזיק מעמד: הוא היה הלש מדי. אז באי הרעב וחוסר-הישע.

אמרה אסתר מרקס: "מביאים עולים ארץ זה ואחר כך זורקים אותם לגורלם. סלומון זקוק לטיפול רפואי ולסעד באופן דחוף. כל אחד שולח אותו לשני: לאיש לא איכפת אם ימות כמו מלב בחוצות."

עתונות

האמת, כל האמת, רק האמת

בצהרי שבת, כשכל שוטר הגון נמנע, זעק הטלפון מסדום: שני יהודים נמצאו הרר גים. חוקרי המשטרה של המטה הארצי הפלי טו קללה, קפצו על המכונית, לקחו עמם צלם, ששניים רושמי מקרי-שע וזכריים, דהרו כמסורפים לסדום, שברו את מכוניתם ליד באר-שבב, המשיכו במכונית שניה.

אולם עוד לפני שהספיקו לבדוק את גור פותיהם של האחים יואל וחיים וסקל מרחור-בות, מנקי בורות-שופכין, האחת צפה ב- תוך המיכל של מכוניתם, השניה שלושה מטר ממנה, ידע גורם אחד ורחוק את פי

עד חלף האליה אברהם באולט מואפל, דומה קודרת

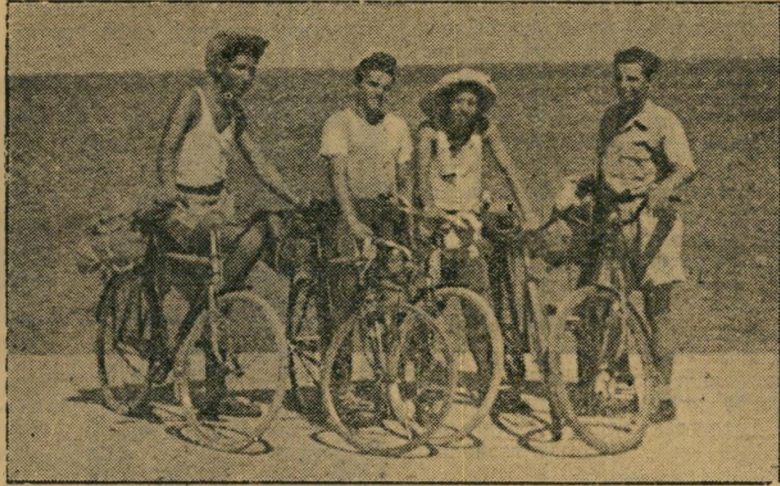
תרון התעלומה. היו אלה כתבי מרבית הע- תונים, שישבו בחדרי המערכות בתל-אביב, ידעו בדיוק מה קרה: השנים נרצחו, עלי יוני מסתגנים. הדור הגדול לעשות, קבע כי השנים, נהרגו בדקירות סכינים או מכשיר- רים חדים אחריהם, וכי ליד אחת הגוויות נמצא טוריה מגואלת בדם."

כאשר לא התגלו, העקבות המובילים מע- בר לגבול, הצהירה המשטרה כי "אין יד מסתגנים בדבר". אך אותם העתונאים, הרגי- לים לפרוט על מיתריהם של סטימנטים לאר- נניים, יותר מאשר לחקור עובדות, הוסיפו לחפש את האשם האמיתי: פועל ערבי בשם עלי, אותו העסיקו השנים משך 8 שנים, פיטרוהו לפני זמן מה, אחרי שהשלוטות...

עניים מאוד ולא ראו סרט משך שנים. כשהודלקו האורות, החליפו בנייהם הערות אחרות בקול נמוך, חזרו שנית לדממתם הקודרת.

אבא הוא אבא

במונח בית המשפט המחוזי בתל-אביב, שהמה מעורכי-דין עטופי גלימות שחורות. עתונאים טעונים פנקסים ומצלמות, ישבה נערה רזה, שחורת שער, חיזרת פנים וגי- דולת עיניים. שושנה מרחבי חיכתה להפי- סקה, כדי להתראות עם בעלה, יעקב, הצעיר והשחרחר (23), שמסר אותה שעה את ערו- חו. יעקב נאשם ברצח יוסף מרחבי, הודה באשמה, אך עמד על כך שהאיש אשר הר- גו הוא אביו, אחריו חיפש כל ימי חייו.

קבוצת המטיילים ואופניהם - בשערי היסטוריה, משלוח פתקאות

כאשר בא עורך-דינו הצעיר, מסולסל- השער, צבי טוב, לראותו בתא-הכלא בתל- מונד, התקשץ אסתי: "אתן לך יפוי-כח רק בתנאי אחד - יהיה עליך להוכיח בבית המשפט שההרוג הוא אבי!"

טוב ניסה לצנן את התלהבותו הקודחת של מרשו: רצח אדם סתם לא יהיה פשע כה חמור כרצח אב. אולם מרחבי עמד על שלו: "חייתי כדי למצוא את אבי, סבלתי לשם כך אני מוכן גם למות!"

עניים עצומות. בקול קצוב ונמוך סי- פר יעקב את תולדות חייו. כאילו לא ראה את האולם המלא והגדוש, דיבר אל עצמו. נעץ את מבטו בחלל. עיניו היו עצומות למחצה, אצבעותיו הארוכות מרטו בעצי- בנות בשפמו השחור. השופטים רשמו ב- פקדנות כל מילה שנפלטת מפיו, עצרוהו מדי פעם בפעם, כשמהר מדי. היה עליהם לפתור בעייה חמורה: לפניהם עמד צעיר שעל כתפיו רבץ חוב כבד מנושא.

האולם עצר את נשמתו. על הספסל יש- בו אלמנתו של ההרוג, רוזה, לבושה כולה בשחור, שתי בנותיו, רות ואביבה, ואחיו. הזמן נעצר. צבי טוב צעד לאיטו מן ספסל אל השולחן, שאל מפעם לפעם שאלות שצצינו את אבני-הדרך העיקריות של הסיפור, התובע, גבה-הקומה והתמיר, אלכסנדר טל- גם הוא צעיר, ישב על הספסל ממול, רשם את הערותיו. לא נשאר לו כמעט כל הפי- קיד - מרחבי עצמו עשה את מלאכתו, סיפר את סיפורו עד לפרטים הקטנים ביותר, כאילו עמד בחקירת שתי-עורב, מן הרגע הראשון בו שמע את אביו קורא לו "ממור", עד לרגע שלחץ על ההדק.

הזמן כאילו נעצר בשעה 8.30. אולם המ- חוגים הראו 12.00 שעה שהשופטים הובילו את מרחבי אל הפרוזדור. נערה רזה, ארו- כת שער וגדולת עיניים חיכתה לו שם.

נוער

בלי קאדילק

המורה במחלקה השמינית של בית-190 חיכוך ערב של הנוער העובד המשיך להרצות בקול חדוגני על ההיסטוריה של הבית השני. בין התלמידים היתה ניכרת התעוררת בלתי רגילה. אך היא לא היתה מכוננת דוקא לד- כריו של המורה. בספסלים האחוריים התחולל משלוח פתקות מזוהר, שתכנן הקציר והמ- רומז היה בערך כזה:

אברהם מיכרובסקי נעדר מן התמונה, משום שצילס אותה, השאיר את אופניו בידי חבריו.

"לא יהיה לכם דם?" "יהיה לנו ועוד איך! רוצה להתערב?" "מתערבים!"

השעור הסתיים במספר מצומצם של ידי- עות היסטוריות ובמספר גדול של התער- ביות. כולן נסכו על דבר אחד: האם יצי- ליחו החמישה, אברהם מיכרובסקי, אפרים ויגטר, משה אסון, אברהם סעד ויצחק יוספי, לבצע את הכניסתם הנועות: טיול על פני כל הארץ באופניים.

כתם על המצפון. הרעיון שגולד בר- שיעור ההיסטוריה לא נשאר זמן רב בחיתו- ליו: שש זמן קצר הותקנו כלי הרכב ביסודיות הדרושה, נאספו הלירות ההכרחיות. בביוקר השכם יצאה החבורה לדרכה, הת- גלגלה עד הערב, אחרי מספר רב של חניות וביקורים אצל חברים וקרובים, לקרית מוצ- קין. למחרת, אחרי נסיעה לנהריה וחזרה, עשתה החבורה מעשה שלא יעשה, הרובץ ככתם על מצפונה: בגלל אוזרתו של "מומ- ההי", שטען שאין לעבור את הדרך מעכו לצפת באופניים, העמיסו את אופניהם על אוטובוס, נסעו בו עד צפת. היה זה הקטע היחיד 557,5 הקילומטר של הטיול, אותו לא גמאו בגלגלי האופניים, שהגיעו, בהמשך הדרך, עד למטולה, לרוב קיבוצי הגליל ה- מערבי לעמק הירדן, לעמק יזרעאל וממנו חזרה לתל-אביב.

הקשיים העיקריים בהם נתקלו: התפוצצות פנימיות, שתוקנו בדרכים על המקום ויחס לא אוהד מצד כמה קיבוצים, בהם ביקרו. היתה זאת החמיאתה של מסורת שהיתה מקובלת בנוער העברי, כימים בהם טרם נראה לו הכרחי לבצע כל טיול, בקאדילק. לפחות, ובכל חג נראו קבוצות רוכבים נעות בכבישים לים המלח, חברון או לפחות ל- חולדה. החמישה זכו בכל ההתערבויות, זכו עם זאת בהרגשה המרגינה, שדם, לא מים זורם בשורירי רגליהם.

הווי

קידוחי המלך שלמה

בסדום התחילה קבוצה של חברות בקי- רוח נפט, במקום אותו קבעו 4 ארכיאולוגים.

קולקטיביות רעינית

בנצרת החליט שבט בדואי שלם, ערב א- שיבלי, להתנצר, פנה בעניין זה לאספיקור ברומא מקוה לזכות בצורה זו בהגנה בני- לאומית.

הגנה ארחיבית

בירושלים הודיע אדם לדוור שהביא לו צו- התייצבות לעתודות, שהוא נפטר, קיבל כע- בור זמן-מה מכתב ממפקד יחידתו המביע השתתפות בצער המשפחה.

2 לבבות ו-3 חדרים

בתל-אביב ניסה בעל-בית לשכנע את ידי- רו, נגדו הגיש צו פינוי, לעזוב את אשתו, לשאת אשה אחרת, בעלת זירה מרווחת בת שלושה חדרים.

ניתוח ראשון

בבית-השיטה נחנכה המרפאה על-ידי ניי- תוח פתיל, עשוי מאגז תחבושת, בעזרת מספרים חירורגיים.

אופו'סוגסטיה

בדרך מירושלים לתל-אביב עצר שוטר אוטו, בטענה שהנהג הפעיל את הרדיו בש- עת הנסיעה, בניגוד לחוק, שוכנע בסעותו אחרי שהנהג ביקש ממנו לגעת באנטנה, לי- היווכח שאיננה חמה.

אחת אחת

ביפו נעצר על-ידי המשטרה צעיר שהת- קיף בקולנוע צעיר אחר, בטענה שהלה התנ- שק עם נערותו משך כל הסרט, הפריע לו ליהנות מהנשיקות על הבד.

הגברת היצור

במשמר הנגב נקבע הסדר, לפיו מתגל- קים ליד ראי המלחת, היחיד כמשק, שלוי- שה אנשים בני גובה שונה בבת אחת.

כושר קרבי

ביפו השתולל בלישכת הגיוס צעיר, אשר פקידי הלישכה סרבו לגייסו לצבא בגלל גילו הצעיר.

כתב האשמה

בתל-אביב ביקש שוטר, שלא ידע לכתוב, מנהג שימלא עבורו את טופס התלונה על- חזירה במקום אסור, איים על הנהג, כשהלה סירב, לתבוע אותו לדין גם עבור התחצ- פות את שוטר בשעת מילוי תפקידו.